

«Φώς μέγα»

Είδε φως λοιπόν μέγα ο άνθρωπος.

Ο ερχομός του Χριστού φώτισε της ζωής μας τις πορείες. Κι ήταν μέγα τούτο το φως. Δεν υπήρξε ποτέ άλλο παρόμοιο.

Τα σύμπαντα φωτίστηκαν.

Της ζωής μας οι δρόμοι, συνεχώς παραμένουν στο φως εκείνο το έκπαιγλο λουσμένοι. Γωνιές σκοτεινές τώρα, πουθενά δεν βρίσκονται. Το φως, που τόσο είχαμε ανάγκη, μας προσφέρθηκε. Και μάλιστα δωρεάν. Κι είναι ανεξάλειπτο.

Τα πάντα βρίσκονται κάτω από τη δική του λαμπρότητα. Τίποτε κρυφό. Τίποτε μυστικό. Τα πάντα στην επιφάνεια.

Η αμαρτία βέβαια δεν έφυγε. Μπορεί όμως να φύγει. Φτάνει, να θέλει ο άνθρωπος.

Πως θα διωχθεί η αμαρτία, όταν την κρατάει στην ψυχή του κλεισμένη ο άνθρωπος;

Αν μελετήσουμε πιο επισταμένα το όλο θέμα, θα διαπιστώσουμε, πως την ψυχή μας συχνά διανέμουμε σε διαμερίσματα. Σ' αυτά κλεισμένες κρατούμε τις διαφορές της αμαρτίας μορφές.

Κρυφίνους έχει γίνει ο άνθρωπος.

Η πονηρία. Η κακία. Το μίσος και τόσα άλλα, στην καρδιά του εμφωλεύουν.

Τι θα γίνει λοιπόν;

Συνύπαρξη φωτεινού ανθρώπου με την αμαρτία, δεν γίνεται. Αντιθέτων δηλαδή.

Ο άνθρωπος συχνά δοκιμάζει να διατηρεί την παρουσία της αμαρτίας φυλαγμένη στην ψυχή του. Νομίζει μάλιστα, πως μπορεί να αποφύγει την εξωτερική της. Αυτό όμως είναι τελείως προσωρινό. Φτάνει μια στιγμή που τα πάντα δημοσιεύονται. Και αυτό γιατί «ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον».

Η όλη τούτη διεργασία του διπρόσωπου ανθρώπου, στοιχειοθετεί πλάνη. Πλανάται δηλαδή ο άνθρωπος. Οικτρά μάλιστα.

Και αν λειτουργήσει τούτη η διαδικασία, τι γίνεται με την αποκάλυψη; Κοσμογονία αληθινή.

Ανατρέπονται τα πάντα.

Πρυτανεύει το ψέμα. Η απάτη. Και το μίσος.

Φαίνεται πόσο κακός μπορεί να καταλήξει ο άνθρωπος.

Η όλη σκοποθεσία του ανθρώπου τούτου, ποια είναι;

Να ξεγελάσει τους ανθρώπους;

Ας υποθέσουμε, ότι το πέτυχε. Και το αποτέλεσμα; Νίκησε; Ποιον;

Αντίθετα αν δούμε το θέμα, (θα πρέπει) να στεναχωρηθούμε.

Επιτυχία δεν υπάρχει. Ούτε ωφέλεια. Μα ούτε και ευχαρίστηση.

Το κακό όμως; Αυτό που έγινε;

Η αρνητική του επίδραση;

Και πάντα να καταστρέφει.

Η νοσηρή του δραστηριότητα διώχνει το καλό. Το απομακρύνει. Κάνει τη δράση του πολύ πιο δύσκολη. Και συχνά ακατόρθωτη.

Βλέποντας στην καθημερινή ζωή τούτη την πραγματικότητα, ο άνθρωπος αναμένεται να αλλάζει πορεία. Να καλλιεργεί το καλό. Αυτό δυστυχώς δεν συμβαίνει.

Επηρεασμένος ο άνθρωπος από τα διάφορα συμφέροντα, κυνηγά το παράτολμο. Που είναι όμως παράνομο. Ανήθικο. Και κακό. Και υποφέρει. Και ταλαιπωρείται. Και κυκλοφορεί δυστυχώς στα ανήλιαγα στενά που η ζωή του τού στήνει.

Το φως υπάρχει. Λάμπει και προσφέρεται στον καθένα.

Προτιμούμε το σκοτάδι;

Μας ολοκληρώνει; Είναι δυνατόν;

+ ο π. Γ.